

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΕ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1882

ΑΡΙΘ. 176

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.

» » » 'Εξωτερικῇ » 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

'Εν δδφ Αἰδούλου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

ΒΑΤΡΑΧΟΣ, ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ ΦΕΙΔΙ.

Ένας βάτραχος σηκῶθη
ἀπ' τὸν ὕπνον του, καὶ νοιώθει
τὴ μυτίτσα του κλεισμένη,
τὴ φωνή του βραχυσιασμένη·
εἶχε τρομερὸ συνάχι....
—ἀρρωσταίνουν κ' οἱ βατράχοι.—

Κ' ἐπειδ' ἦτον ὁ καυμένος
'λίγο καλομαθημένος,
κ' ἐφοβεῖτο μὴν αὐξήση
—ἀν κατάχαμα πατήση—
ἢ βραχνάδα, τὸ συνάχι,
ἀναιθάνει εἰς τὴ ράχη

μῖας χελώνας ποὺ περνοῦσε
ἀπὸ 'καὶ ποὺ κατοικοῦσε.
Μὲ τὰ τέσσερα πιασμένους
κάθεται σὰν κολλημένους,
νὰ μὴν πέση ἐφοβεῖτο
θαλασσινὸς σὰν ποὺ ἦτο.

Ἡ χελώνα περπατοῦσε
μὰ αὐτὸς δὲν το κουνοῦσε....
πότε ἔσκυφε λιγάκι
γιὰ νὰ βρῇ λίγο φαγάκι,
ἢ νὰ πιῇ λίγο νεράκι
σὲ κἀνένα χαντακάκι,

πότε πότε τραγουδοῦσε,
ὅσο δυνατὰ 'μποροῦσε·
πότε πάλι βλαστημοῦσε
τὴ χελώνα ποὺ ἀργοῦσε,
κ' ἔλεγε, πῶς τὸ συχάθη
τάλογό του, καὶ σὰ μάθη

τὴν καθάλα, θάβρη ἄλλο
γρήγορο καὶ πρὸ μεγάλο

.....
'Εγκατρεύθη τὸ συνάχι,
μὰ ὁ φίλος μας τὴ ράχη
δὲν του ἄρεσε ν' ἀφήση
καὶ 'στὸ χῶμα νὰ πατήση·

τοῦ καλάρεσ' ἡ καθάλα,
καὶ δὲν 'φρόντιζε δι' ἄλλα,
μοναχὰ γιὰ τὸ φαγί του.
Φούσκωσαν τὰ μάγουλά του,
φούσκωσε καὶ ἡ κοιλιά του,
πάχυνε καὶ τὸ κορμί του,

χόνδρυνε καὶ ἡ φωνή του...
'Ετρωγ', ἔπινε, γελοῦσε,
ἐκοιμάτο, ἐξυπνοῦσε,
Σφύριζε, χοροπηδοῦσε,
ὅλους τοὺς περιγελοῦσε,
κ' ἔλεγεν: « ἡ ὀκνηρία

εἶν' ἡ μόνη εὐτυχία » ...

.....
Τέτοια ὁ φίλος συλλογίζεται
ὅταν ἔξαφνα πετιέται
ἕνα φεῖδι πλουμισμένο,
ἕνα φεῖδι πεντασμένο

ἀπὸ κάτ' ἀπ' τὸ θυμάρι,
κ' ἄλογο καὶ καθαλάρη
χύνεται εὐθὺς νὰ πιάση
τὴν κοιλιά του νὰ χορτάση.
'Ἡ χελώνα ἡ καυμένη,
ἀπὸ τέτοια μαθημένη,

καθὼς εἶδε τὸν ἐχθρό της
χώθηκε στὸ κακάλο της.
Κλαίει ὁ βάτραχος, φωνάζει,

μάλαμα, ἀσῆμι τάξει,
τὴν καθάλα του ἀφίνει...
εἶχε πρὶ πολλὸ παχύνει!!

καὶ τὰ πόδια μουδιασμένα
κ' ἀπὸ τάλογο πιασμένα
δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κουνήσει,
δὲν 'μπορεῖ νὰ περπατήσει.

.....
Πέθανε ἀδίκημένος,
πολὺ νέος ὁ καυμένος!
στοῦ φειδιοῦ δὲ τὴν κοιλία
ἔμαθ' ἀπ' τὴν ὀκνηρία,
ὅτι πρὸ κακοῦ μεγάλο
εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶν' ἄλλο.

— Καὶ ἄλλοτε ἐλάβομεν τὴν εὐ-
καιρίαν νὰ συστήσωμεν εἰς τοὺς μι-
κροὺς ἀναγνώστας μας τοὺς Μό-
θους καὶ Διαλόγους τοὺς ὑπὸ τοῦ κ.
Δ. Γρ. Καμπούρογλου ποιηθέντας
πρὸς χρῆσιν τῶν ἀνήθων καὶ ἡδὴ εὐ-
χαρίστως δημοσιεύομεν τὸν προη-
γούμενον μῦθον, ἐλπίζοντες, ὅτι θέ-
λει κάμει ἐπὶ τὰς καρδίας αὐτῶν
τὴν ἀγαθὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν
ὁ ἀξιότιμος αὐτῶν συγγραφεὺς προ-
ετίθετο ποιῶν τοὺς διαλόγους τοῦ-
τους. Προτρέπομεν δὲ πάντες νὰ
ἀγοράσωσι τὸ φυλλάδιον τοῦτο, δι-
περ εἶναι εὐθηνόν, μόνον μῖας δρ.
διότι πεπεισμεθα, ὅτι θὰ τὸ εὖρωσιν
οὐ μόνον διασκεδαστικόν, ἀλλὰ καὶ
ὠφέλιμον.